Čechy vztahují se i na takové úředníky obecní, kteří neoptovali pro zákon prv citovaný.

V té příčině rozhodný § 41 zákona č. 443/1919 stanoví, že úředníci, kteří byli ustanoveni dříve, nežli tento zákon nabyl platnosti, zůstanou .... i na dále ve svém dosavadním úředním postavení. V každém případě přísluší jim však právo volby, má-li pro budoucnost jejich s l u ž e b n í p o m ě r býti posuzován podle ustanovení tohoto zákona či ne. Tento doslov zákona nedopouští pochyby o tom, že ob. úředníkům, o nichž tu řeč, jest dáno na vůli podříditi svůj dosavadní služ. poměr i n t o t o cit. zákonu č. 443/1919 nebo naopak vyloučiti použití tohoto zákona n a c e l ý svůj služ. poměr, ve všech jeho vztazích a spokojiti se normami, jimiž byl upraven do účinnosti zák. č. 443/1919. Že i předpisy disc. nutno zahrnouti do okruhu norem, upravujících služ. poměr úředníků obec., o tom nelze pochybovati, a že i zákonodárce měl při textaci cit. § 41 tyto normy na mysli, tomu svědčí zpráva podaná k zák. č. 443/1919 úst. výborem N. S. (Tisk 1362 z r. 1919 str. 4), v níž u § 41 výslovně uvedeno, že »zásada původ. § 41 česk. z. z. č. 35/1908 zůstává v novém textování nedotčena«. Zmíněný pak § 41 zák. č. 35/1908 uvádí jasně, že pro úředníky obecní, ustanovené před jeho účinností, platí mimo jiné předpisy §§ 8—4 0, tudíž i předpisy disciplinární (§ 12 a násl.) toliko tehdy, pokud jejich smlouva služební s obcí učiněná neobsahuje pro ně větších výhod. Nebyl-li však dosah zásady zde vyslovené novou textací § 41 zúžen, sluší míti, jak již shora uvedeno, za to, že i za platnosti zákona čís. 443/1919 neplatí pro ob. úředníka před působností tohoto zákona ustanoveného disc. předpisy v §§ 12 a násl. zem. zákona č. 35/1908 obsažené, jestliže si výslovně nezvolil po rozumu odst. 2 § 41 cit. zákona, aby jeho služ. poměr byl nadále posuzován podle ustanovení zákona čís. 443/19, ovšem za předpokladu, že normy, upravující jeho služ. poměr do účinnosti zákona č. 443/1919, obsahují předpisy disc.

V daném případě není, jak již úvodem podotčeno, sporu o tom, že pro úředníky města B., k nimž náležejí st-lé, byla zavedena dne 15. listopadu 1918 služ. pragmatika, platná pro slez. zem. zaměstnance, která obsahuje předpisy disc. (§§ 51 — 73), že st-lé byli této služ. pragmatice podrobeni a že nevykonali právo volby pro zákon č. 443/1919 ve smyslu jeho § 41 odst. 2. Pak ovšem nutno podle toho, co shora řečeno — posuzovati jejich služ. poměr ve všech vztazích, tedy i po stránce disciplinární, dle předpisů zmíněné služ. pragmatiky. Opačný názor žal. úřadu nemá tudíž opory v zákoně.

Č. 5382.

P a s t v i n y (S l o v e n s k o): Zákon č. 87/1924 nevylučuje louky z přídělu k účelům pastevním.

(Nález ze dne 13. února 1926 č. 2804).

V ě c: Hugo S. ve S. proti župnímu úřadu ve Zvoleni o příděl pastvin.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lovo z výměru okr. úřadu v M. z 21. května 1924, jímž přiděleno bylo chovatelům

dobytka obce Ch. za roční úplatu 300 Kč 6 kat. jiter pastevní půdy z velkostatku z-ského, najatého st-lem.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss toto:

Pokud stížnost poukazem na pravoplatné rozhodnutí býv. župního úřadu v Šahách z 29. června 1922, jakož i popíráním správnosti znaleckého posudku stát. zeměd. inspektora snaží se dovoditi, že sporná půda jest louka a proto z přídělu k účelům pastevním vyňata, jsou námitky její bezdůvodny. Námitky ty opírají se zřejmě o ustanovení min. nařízení z 11. dubna 1919 č. 68 Úr. Novin; leč nařízení toto bylo dle výslovného předpisu § 12 odst. 2. zákona z 26. dubna 1924 č. 87 Sb. zrušeno a zákon tento neuznává již za překážku přídělu, že jde o půdu, již možno kvalifikovati jako louku. — — —

Č. 5383.

Administrativní řízení: * Je-li v meritorním rozhodnutí úřadu obsažen výrok, že opravný prostředek k němu podaný není opožděn, nemůže vyšší stolice bez stížnosti druhé strany k opoždění tomu ex offo přihlížeti.

(Nález ze dne 13. února 1926 č. 2808).

Věc: Ing. Vladimír S. v Praze (adv. Dr. Jos. Šafařík z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o včasnost opravného prostředku.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Osk v R. výměrem z 12. ledna 1924 zamítla odvolání st-lovo z usnesení ob. zastupitelstva v K. z 20. října 1923, jímž byla deklarována veřejnost cesty jdoucí st-lovým mlýnem. Zamítnutí bylo vysloveno z důvodů meritorních.

Další odvolání zamítl zsv nař. rozhodn. z těchto důvodů: »Podle § 99. ob. zříz. jest podati odvolání z usnesení ob. zast. ve 14denní lhůtě nepřestupné, jdoucí ode dne vyhlášeného usnesení neb oznámení, starostovi obce, aby je dále předložil. V daném případě bylo usnesení ob. zast. z 20. října 1923 oznámeno st-li dne 21. října 1923, odvolání z tohoto usnesení podal st-l u o b c e teprve dne 5. listopadu 1923, tedy pozdě. V důsledku toho vešlo usnesení ob. zast. v právní moc a měla osk odvolání jako opožděné odmítnouti. Jestliže pak osk zamítla odvolání třebas z důvodů meritorních a potvrdila usnesení ob. zast., nelze v zamítavém stanovisku jejím spatřovati nějaké vady, tím méně nezákonnosti, a jest tudíž stížnost bezdůvodná.«

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Obec K., předkládajíc odvolání st-lovo osk-i k rozhodnutí, podala zprávu, že rozhodnutí ob. zast. bylo st-li doručeno dne 21. října 1923, že však odvolání z něho došlo teprve dne 5. listopadu 1923, tudíž pozdě.

Osk se otázkou včasnosti odvolání zabývala a uznala, že odvolání nemá býti pokládáno za opozděné »se zřetelem k nepřesnému zapsání dne podání ob. úřadem v K.« Jest tudíž v rozhodnutí osk obsažen výrok samostatný o včasnosti opravného prostředku, kterým implicite námitka obcí v předkládací zprávě vznesená shledána bezdůvodnou. Tímto vý-